

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 149/06-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť R. D. - D., K., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 967/96, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. D. - D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 967/96 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Košice II **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. 12 C 967/96 konal bez zbytočných prietahov.

3. R. D. - D. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. T. Š., K., v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti R. D. - D. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2006 doručená sťažnosť R. D. - D., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 967/96.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že žalobným návrhom z 5. decembra 1996 sa domáhala na okresnom súde zrušenia a reálneho rozdelenia nehnuteľnosti. Vec je vedená na tomto súde pod sp. zn. 12 C 967/96. Sťažovateľka podrobne opísala priebeh doterajšieho konania a presne uviedla úkony súdu a doby, kedy podľa jej mienky došlo v konaní ku zbytočným priet'ahom. Podľa sťažovateľky predmet sporu – rozdelenie záhrady – nie je ani zdanlivou komplikovanosťou (skutkovou) ničím nezvyčajným. Napriek tomu vo veci po viac ako deviatich rokoch nebol vynesенý ani prvostupňový rozsudok.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní 12 C 967/96, prikázal okresnému súdu, aby vo veci

vedenej pod sp. zn. 12 C 967/96 konal bez zbytočných priet'ahov, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 90 000 Sk a náhradu trov jej právneho zastúpenia v zatiaľ nevyčíslenej výške.

Uplatňovanú výšku primeraného zadost'učinenia s'ťažovateľka odôvodňuje vysokou mierou neistoty. Táto je spôsobená tým, že je v dôchodcovskom veku, avšak pre nesplnenie požadovaných podmienok dôchodok nepoberá. Pre vyhrotené vzťahy s odporcom nemôže obrábať záhradu, čo významne znižuje zdroj jej obživy.

Ako prílohu k s'ťažnosti s'ťažovateľka doložila žiadosť adresovanú okresnému súdu z 9. septembra 2005 o odstránenie zbytočných priet'ahov v konaní. Napriek tomu, že toto podanie podľa svojho obsahu nie je s'ťažnosťou na priet'ahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní s'ťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“), resp. s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), ústavný súd v okolnostiach prípadu netrval na podaní s'ťažnosti podľa uvedených právnych predpisov tak, ako to vyžaduje § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Konštatoval pritom, že vzhľadom na celkovú dĺžku konania už nie je v možnostiach tohto súdu vec plne napraviť.

Ústavný súd 17. mája 2006 s'ťažnosť s'ťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 967/96, prijal na ďalšie konanie uznesením sp. zn. III. ÚS 149/06.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona

o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 21. augusta 2006. Po chronologickom opísaní vo veci vykonaných úkonov pripustil, že k určitým priet'ahom v danom konaní došlo. Uviedol, že uvedená situácia bola spôsobená objektívnymi dôvodmi, a to zmenou zákonného sudcu, ako aj enormnou zaťaženosťou oboch vo veci konajúcich sudcov.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľky, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 967/96 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Predmetom konania je žaloba sťažovateľky proti N. A. D., K. (ďalej len „žalovaný“), jej bratovi, v ktorej sa domáha zrušenia spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, a to k pozemku parc. č. 3276/1 o výmere 6 646 m², zapísanej na LV č. 7614 v katastrálnom území K., dosiaľ vedenom v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľky a žalovaného v podiele ½. Sťažovateľka v petite žiada rozdeliť predmetnú nehnuteľnosť podľa vypracovaného priloženého geometrického plánu č. 900/95. Žaloba bola okresnému súdu doručená 5. decembra 1996 a zaevidovaná pod sp. zn. 12 C 967/96.

Hoci okresný súd ihneď po podaní žaloby (listom z 11. decembra 1996) vyzval sťažovateľku, aby za účelom vyrubenia súdneho poplatku predložila súdu znalecký posudok na ocenenie v žalobe označenej nehnuteľnosti, a dokonca ju aj urgoval (listom z 13. januára 1997), po sťažovateľkinom oznámení z 21. januára 1997 (že cena za 1 m² nehnuteľnosti – poľnohospodárskej pôdy je 20 Sk) až 18. júla 1997 (po šiestich mesiacoch) ju vyzval na zaplatenie súdneho poplatku. Súdny poplatok sťažovateľka uhradila 26. augusta 1997.

Po tom, ako okresný súd 10. septembra 1997 zaslal žalobu sťažovateľky na vyjadrenie žalovanému, tento 14. októbra 1997 podal okresnému súdu vzájomný návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva s riešením vlastníckych vzťahov podľa priloženého geometrického plánu č. 14396 E38-148/95 z 25. októbra 1995. Tento vzájomný návrh okresný súd zaslal sťažovateľke listom z 15. októbra 1997.

V nasledujúcom období sa okresný súd v predmetnom súdnom konaní zamerával na získanie listinných dôkazov, a to príslušných listov vlastníctva k parcelám č. 3276/1 a č. 3276/3 a k nim patriacich geometrických plánov. Za tým účelom žiadal písomne Okresný úrad K., odbor katastrálny (listom z 28. januára 1998, urgenciou z 13. marca 1998 a zo 14. apríla 1998), ktorý až 29. júna 1998 zaslal okresnému súdu výpis z LV č. 7614 a kópiu z katastrálnej mapy na parcelu č. 3276/1, pričom zároveň oznámil, že parcela č. 3276/3 nie je evidovaná v stave katastra nehnuteľností a list vlastníctva č. 6 646 sa jej netýka.

Ďalší postup okresného súdu v konaní sp. zn. 12 C 967/96 v období od 1. júla 1998 do 10. júna 1999, kedy okresný súd predvolal sťažovateľku na informatívny výsluch na 19. júl 1998, vykonal tento informatívny výsluch, vytýčil pojednávanie vo veci a pojednával (22. septembra 1998, 10. júna 1999), vykonal listinné dokazovanie (vyžiadanie písomnej dokumentácie od Okresného úradu K. listom z 23. septembra 1998, zo 6. novembra 1998 a z 12. apríla 1999, od Okresného úradu K. listom z 26. novembra 1998, urgenciami zo 14. januára 1999 a z 25. februára 1999), previedol výsluch svedkov, plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky (rozhodnutiu vo veci).

Hoci pojednávanie uskutočnené 10. júna 1999 bolo po vykonanom výsluchu účastníkov konania odročené za účelom doplnenia dokazovania, okresný súd až 21. januára 2000 (po siedmich mesiacoch) uznesením nariadil znalecké dokazovanie vo veci a ustanovil znalca z odboru geodézie a kartografie. Napriek tomu, že znalec bol povinný vypracovať znalecký posudok do 30 dní od doručenia spisu, pre jeho nečinnosť okresný súd musel pristúpiť k jeho urgovaniu (listom z 12. apríla 2000). Ustanovený znalec nakoniec vypracovaný posudok doručil okresnému súdu 13. júna 2000. Následne okresný súd doručil

znalecký posudok účastníkom na vyjadrenie. Žalovaný doručil súdu vyjadrenie 10. augusta 2000. Keďže okresný súd predmetné vyjadrenie zaslal sťažovateľke až 20. februára 2001 (po šiestich mesiacoch), sťažovateľka k nemu zaujala stanovisko listom doručeným okresnému súdu 14. marca 2001.

V období od 18. apríla 2001 okresný súd vyžiadaval listinné doklady od príslušného katastrálneho odboru Okresného úradu K. a Okresného úradu K. Poslednú písomnú informáciu od ostatne menovaného úradu získal okresný súd 22. júna 2001.

Opatrením predsedu okresného súdu z 8. januára 2002 bola vec vedená pod sp. zn. 12 C 967/96 presunutá do súdneho oddelenia iného vybavujúceho sudcu.

Po dlhom období úplnej nečinnosti (trvajúcej 18 mesiacov) okresný súd vykonal iba úkon, ktorý sa netýkal merita veci, a to uznesením sp. zn. 12 C 967/96 z 10. marca 2003 určil znalečné ustanovenému znalcovi za podaný znalecký posudok, ktoré doplnil uznesením zo 17. marca 2003. Samotné pojednávanie vo veci okresný súd vytýčil až o ďalších 5 mesiacov, a to 2. septembra 2003 na 1. október 2003, pričom ešte listom z 28. augusta 2003 požiadal Katastrálny úrad K. (ďalej len „katastrálny úrad“) o doloženie príslušných listín.

Pojednávanie uskutočnené 1. októbra 2003 po výsluchu účastníkov a svedkov okresný súd odročil na neurčito za účelom doplnenia dokazovania a uskutočnenia ohliadky na mieste samom.

Hoci informácie z evidencie z katastra nehnuteľností doručili okresnému súdu tak Správa katastra K. (23. septembra 2003), ako aj Správa katastra K. (31. októbra 2003), okresný súd až takmer o 10 mesiacov, 4. augusta 2004, vytýčil termín pojednávania vo veci na 13. október 2004. Listom z toho istého dňa zároveň vyzval na vyjadrenie Mesto K. (ďalej len „Mesto“) a tiež katastrálny úrad. Dňa 8. októbra 2004 Mesto požiadalo okresný súd o to, aby vystupovalo ako vedľajší účastník v uvedenom súdnom konaní.

Pojednávania uskutočnené 13. októbra 2004 a 13. decembra 2004 boli po vykonanom výsluchu účastníkov konania a svedkov odročené za účelom doloženia dokladov od Mesta a od Správy katastra K. Po doručení požadovaných informácií katastrálnym úradom (24. júna 2005) okresný súd 16. septembra 2005 vytýčil pojednávanie na 19. október 2005. Listom z toho istého dňa súd ešte vyzval Mesto na podanie správy pre účely predmetného súdneho konania a taktiež upozornil svedka D. D., K., na povinnosť zúčastniť sa súdneho pojednávania a vypovedať ako svedok s poučením o dôsledkoch porušenia tejto povinnosti.

Aj pojednávanie uskutočnené 19. októbra 2005 po výsluchu účastníkov, vedľajšieho účastníka a svedka, bolo odročené za účelom doplnenia dokazovania.

Po vyjadrení sťažovateľky z 10. novembra 2005 ostatným úkonom okresného súdu vo veci samej bolo uznesenie sp. zn. 12 C 967/96 z 2. augusta 2006 o ustanovení znalca z odboru geodézie a kartografie, ktorému okresný súd uložil povinnosť v lehote 50 dní od doručenia spisového materiálu vypracovať znalecký posudok, ktorým vyhotoví geometrický plán na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva účastníkov konania k pozemku parc. č. 3276/1 a parc. č. 3276/3 zapísaných na LV č. 7614 v kat. území K. rozdelením nehnuteľností.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (IV. ÚS 59/03), pričom uvedený účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (III. ÚS 127/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 3/00, II. ÚS 813/00, III. ÚS 142/03).

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o zrušení podielového spoluvlastníctva a rozdelení nehnuteľnosti môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s náročným zisťovaním skutkového stavu, v danom prípade stanoviskami orgánov správy katastra, ako aj viacerými znaleckými posudkami. Doterajší takmer desaťročný priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Táto dĺžka konania je celkom zjavne neprimeraná. Navyše metodika postupu všeobecných súdov vo veciach podielového spoluvlastníctva a reálneho rozdelenia nehnuteľností je dostatočne jasná a podporená stabilizovanou judikatúrou, preto pri sústredenom postupe súdu v posudzovanom konaní bolo možné rozhodnúť bez zbytočných priet'ahov.

Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri podrobnom preštudovaní daného spisu nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľka prispela k zbytočným priesťahom v konaní.

Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priesťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Treba uviesť, že okresný súd bol v určitých obdobiach v posudzovanej veci opakovane krátkodobo ale aj dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 21. januára 1997 do 18. júla 1997 (v trvaní 6 mesiacov), od 10. júna 1999 do 21. januára 2000 (v trvaní 7 mesiacov), od 10. augusta 2000 do 20. februára 2001 (v trvaní 6 mesiacov), od 22. júna 2001 do 10. marca 2003 (v trvaní 18 mesiacov), od 10. marca 2003 do 2. septembra 2003 (v trvaní 5 mesiacov), od 31. októbra 2003 do 4. augusta 2004 (v trvaní 10 mesiacov) a od 10. novembra 2005 do 2. augusta 2006 (v trvaní 9 mesiacov).

Okresný súd teda najmenej 5 rokov (61 mesiacov) vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako žalobkyňa v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy.

Pri posudzovaní tohto obdobia ústavný súd zobral do úvahy svoju predošlú judikatúru, v súlade s ktorou: „Obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný priesťah v konaní“ (III. ÚS 29/03).

Ústavný súd zároveň z prehľadu spisu sp. zn. 12 C 967/96 zistil, že činnosť okresného súdu vykazovala počas prevažnej doby trvania súdneho konania aj znaky neefektívnosti, pretože okresný súd mnoho času venoval len vyžiadavaniu podkladov od príslušných správ katastra a vyžiadaniu znaleckého posudku, čo v čase, keď posudzované

konanie trvá takmer 10 rokov, je z hľadiska požiadaviek ústavnosti neakceptovateľné. V tejto súvislosti ústavný súd už judikoval, že „Ak už konanie trvá neprímerane dlho, má všeobecný súd venovať zvláštnu pozornosť jeho urýchleniu“ (III. 146/05).

Podľa názoru ústavného súdu ani preťaženosť sudcov nie je možné zohľadniť ako dôvod ospravedlňujúci voči občanovi inak zbytočné prietahy v konaní o jeho veci. Námietka veľkého množstva nevybavených a nerozhodnutých vecí nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (I. ÚS 50/01, I. ÚS 119/03).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 967/96 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 967/96 konal bez zbytočných prietahov. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala priznať jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 90 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy však nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci ústavného súdu. V dôsledku toho bolo potrebné rozhodnúť aj o primeranom finančnom zadost'učinení.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce porušenie označeného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu priet'ahov v konaní), ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke finančné zadost'učinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti považuje za primerané vo výške 50 000 Sk. Sťažovateľkou požadovanú výšku primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

V.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy konania jej právnomu zástupcovi. Právny zástupca sťažovateľky listom z 19. októbra 2006 doručil ústavnému súdu vyčíslenie trov konania vo výške 5 788 Sk, a to za dva úkony právnej pomoci.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom sťažovateľky vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka bola vo veci úspešná, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru (porušenie základného práva alebo slobody nie je v zásade oceneľné v peniazoch) postupoval ústavný súd pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky podľa ustanovenia § 11 ods. 2 v spojení s § 1 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava veci, podanie vo veci samej 2 730 Sk za jeden úkon právnej pomoci, t. j. za dva úkony spolu 5 460 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16

ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 164 Sk, spolu 328 Sk. Celkovo predstavuje náhrada trov právneho zastúpenia sťažovateľky sumu 5 788 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006